

paa Fundatsen eller i mislig Omgang med Stiftelsens Midler“.

At der ikke har fundet mislig Omgang med Stiftelsens Midler Sted, turde vistnok være hævet over enhver Tvivl — noget saadant er egentlig heller ikke paastaet —, og Ministeriet har for saa vidt kun at paase, om der har fundet væsentligt Brud paa Fundatsen Sted. Men Ministeriet har dog ogsaa — det vil jeg udtrykkelig pointere — en Tilsynspligt og maaske en videregaaende Tilsynspligt, end Bestyrelsen hidtil har haft Lyst til at indrømme. Det ligger i selve Sagens Natur, at naar en privat Stiftelse søger kongelig Konfirmation, faar den derved noget af et offentligt Præg over sig, og selvfølgelig betyder det noget, at der sættes dette offentlige Præg paa Stiftelsen. Det paalægger Autoriteterne, in casu Justitsministeren, et vist Ansvar for Bestyrelsen, og derfor har vi ogsaa Hjemmel i kongelig Resolution af 13. September 1820, optaget i Kancellicirkulære af 30. September 1820, og Kancellicirkulære af 6. April 1824 og 29. Marts 1828. Af det sidste skal jeg blot citere en enkelt Passus: „Det er for øvrigt en Selvfølge, at saadanne under privat Bestyrelse staaende Legater maa være offentligt Tilsyn undergivne, og at derfor Bestyrerne ere pligtige til aarligen for Overøvrigheden ved Forevisning af den Regnskabsprotokol, der føres over Renternes Anvendelse, og ved at afgive dokumenteret Forklaring om, hvorledes Kapitalen er sikret, at godtgøre, at Legatet bestyres paa vederbørlig Maade“. Dette er imidlertid, maa jeg indrømme, en Bestemmelse, som Justitsministeriet ikke har holdt sig efterrettelig hverken for denne Stiftelses eller for andres Vedkommende. Den er vist forglemt i Aarenes Løb, men draget frem paa ny, idet Ministeriet i det sidste Aar har været impliceret i en Retssag med en Legatbestyrelse — Ministeriet udvirkede en konfirmeret Forandring i Fundatsen, der mødte Protest fra et Medlem af Bestyrelsen. Overrettsdommen gik Ministeriet imod, men Højesteret gav det Medhold, netop støttende sig paa disse gamle Bestemmelser. Jeg tror nu ikke, der vil blive nogen Brug for dem overfor Jægerspris. Det, der skulde være Tale om, var at kræve aarlige Beretninger fra Jægerspris' Bestyrelse. Men jeg har Bestyrelsens Ord for, at den fremtidig vil aflægge hyppige Beretninger, saa der vil ikke opstaa Uoverensstemmelser mellem Justitsministeriet og Bestyrelsen paa dette Omraade. Det vil saa ogsaa være muligt for Ministeriet at give Rigsdagen alle mulige

Oplysninger om Jægerspris, og jeg kan forsikre den ærede Interpellant om, at Jægerspris' Bestyrelse i Anledning af denne Interpellation har givet mig alle de Oplysninger, som jeg kunde tænke mig kunde være af Interesse for Rigsdagen. Der kan naturligvis fremføres og er af den ærede Interpellant fremført Spørgsmaal, hvorpaa jeg ikke paa staaende Fod kan give Svar med Tal, men jeg vil kunne fremskaffe de nødvendige Oplysninger, og Justitsministeriet vil være i Stånd til at sikre, at der fremtidig kommer baade Regnskab, som altid, og Beretning fra Jægerspris' Bestyrelse. Jeg antager, at Bestyrelsen ikke vil have noget som helst imod, at der ogsaa tilstilles Rigsdagen Eksemplarer deraf. I hvert Fald kan Justitsministeriet, naar det modtager et Eksemplar, sørge for, at Rigsdagen ogsaa faar et, hvis Bestyrelsen mod Forventning ikke vil tilstille Rigsdagen Eksemplarer. Jeg kan indestaa for, at alle Oplysninger kan fremskaffes og ogsaa vil blive stilledes til Disposition af Stiftelsen. Det er Meningen i Anledning af, at der er gaaet 40 Aar siden Lensgrevinde Danners Død, nu at aflægge en Beretning om hele Virksomheden; den, antager jeg, vil indeholde alle Oplysninger om de økonomiske Forhold i disse Aar. Skulde der mangle noget, er Justitsministeriet dels i Besiddelse af, dels kan det skaffe sig de fornødne Oplysninger.

Den ærede Interpellant omtalte dernæst ganske specielle Forhold, som jeg skal tillade mig at give Oplysning om. Den ærede Interpellant nævnedes saaledes Teglværksdriften og sagde, at Bestyrelsen havde anlagt et Teglværk og en Tørvfabrik, og betegnede disse Foretagender som vild Spekulation, en Spekulation, for hvilken man maaske kunde drage Bestyrelsen til Ansvar. Med Teglværket forholder det sig saaledes, at da man midt i Halvfjerdserne skulde til at bygge dels Opdragelsesanstalten, dels nye Gaarde, behøvede man en stor Mængde Mursten. Transportforholdene til Jægerspris er som bekendt meget vanskelige og var den Gang endnu vanskeligere, og da der nu paa Godsset var godt og brugeligt Lær, og da der vistnok ogsaa tidligere har ligget et Teglværk, fandt man det formaals-tjenligt at anlægge et saadant paa Ejenommen. Teglværket blev anlagt, og det blev drevet i flere Aar med rigtig godt Udbytte. Men da Stiftelsens eget Forbrug af Mursten ophørte, og da der kom ugunstige Konjunkturer, ansaa man det for rigtigst at nedlægge Teglværket. Det er nu meget muligt, at naar man undersøger